

de og til at kunne reagere samlet i tilsvarende situationer. For Venstre er det fortsat EU's vigtigste mål at skabe frihed og fred i Europa.

For os er det afgørende, at lederne i EU på regeringskonferencen mander sig op til at tage de påtrængende problemer, der plager EU, op. Det er afgørende, at det på konferencen lykkes at skabe et mere effektivt og forpligtende samarbejde på de politiske områder, hvor der er behov for fælles løsninger.

Asyl- og flygtningeproblemer har alle EU's lande. I stedet for, at man blot skubber problemet videre til nabolandet, er der behov for nogle fælles regler for, hvordan landene på rimelig vis tager deres del af opgaven.

Der er behov for fælles regler om, hvordan vi behandler flygtninge og asylansøgere ordentligt, og der er også behov for at sikre en rimelig fordeling. Europaudvalget holdt for nylig en høring, hvori deltog bl.a. Dansk Flygtningehjælp og UNHCR, og deres repræsentanter var fuldstændig enige i, at der er behov for at gøre flygtningesamarbejdet i EU forpligtende.

Når opgaver flyttes ind i det egentlige EU-samarbejde, sikres der også en mere demokratisk proces, hvor ikke blot Europaudvalget herhjemme, men også – og nok så væsentligt – Europa-Parlamentet bliver direkte involveret i beslutningsprocessen, ligesom EF-Domstolen dermed sikrer, at beslutningerne efterleves i praksis.

For Venstre er der ikke nogen tvivl om, at den gennemsnitlige flygtning i EU vil få det bedre med fælles regler, især hvis disse fælles regler bliver regler, der indføres med kvalificeret flertal, således at enkeltlande ikke kan sænke niveauet ved at nægte at gå med i fællesregler, medmindre de er særligt stramme. Man skal simpelt hen kunne stemme bagstræberne ned.

Omvendt er det dog også klart, at konsekvensen i Danmark bliver, at vi får færre flygtninge, for som bekendt er Danmark omtrent det eneste land i verden, der tager imod somaliere, og vi er også meget åbne over for familier, og hvis vi får fælles regler, kan vi næppe forvente at blive enige med de andre lande om så løse regler, som vi har i Danmark, og derfor vil konsekvensen i Danmark blive et mindre antal, men som sagt vil den gennemsnitlige flygtning dermed få det bedre i Europa.

Men uanset om vi er med eller står uden for på dette område, bliver vi nødt til i Danmark at indrette vores regler efter de øvrige EU-landes regler, for i en situation, hvor de 13 af landene

harmoniserer deres regler og England som bekendt har endnu skrappe regler, vil det i endnu højere grad end i dag blive synligt, at Danmark har nogle regler, der adskiller sig fra de øvrige EU-landes, og da flygtninge jo også bruger telefoner og anden form for kommunikation, vil man meget hurtigt ude omkring i verden opdage, at selv om man ikke umiddelbart kan komme ind i resten af landene i Europa, kan man altså via Danmark alligevel komme ind i Europa.

Så i den situation kan vi jo ikke overtage alle de flygtninge, som i dag bliver afvist rundt omkring i Europa, og derfor bliver konsekvensen, at uanset om vi er med eller ej, bliver vi nødt til at følge de fælles regler. Og det eneste, der så er spørgsmålet, og som det danske forbehold forhindrer, er, om Danmark skal være med til at træffe beslutningerne på området eller vi bare skal følge de regler, som de øvrige lande vedtager.

Schengensamarbejdet er et særligt problem for Danmark på regeringskonferencen, for Danmark er som bekendt lige blevet medlem af Schengenkonventionen, og i formandskabets papirer, og hvad vi ellers har set fra regeringskonferencen, lægges der jo op til, at enten hele Schengensamarbejdet eller dele af Schengen skal flyttes ind i det forpligtende EU-samarbejde, og hvad skal Danmark så gøre i den situation? Der står jo i vores forbehold, at vi er med i det retlige samarbejde på det eksisterende traktatgrundlag, men hvis hele Schengenkonventionen pludselig kommer ind på retsområdet, så vil det jo være i strid med vores forbehold.

I den situation savner jeg et ærligt udsagn både fra hr. Ove Fich, fra udenrigsministeren og fra regeringen, for i den situation har Danmark jo kun to valgmuligheder: Enten kan vi oprettholde vores forbehold, men så er vi nødt til at gå ud af Schengen som medlem og fortsætte som observatør, ligesom vi er observatør i Vestunionen. Det er den ene mulighed.

Den anden mulighed, og det er den, Venstre foretrækker, er at tage en folkeafstemning, der gør, at vi kan gå med i det forpligtende samarbejde vedrørende de ydre grænser og kriminalitetsbekæmpelsen og flygtningeområdet.

Men som jeg allerede var inde på i mine kommentarer til hr. Ove Fichs tale, tør regeringen tilsyneladende ikke fortælle, at vores forbehold har nogle konsekvenser, altså fortælle sandheden om den situation, som forbeholdene har bragt os i.